

Wytyczne administrowania gruntami
ze szczególnym uwzględnieniem krajów znajdujących się w fazie przekształceń (VII)

Zagadnienia instytucjonalne

Od redakcji: kontynuujemy publikację „Wytycznych administrowania gruntami” [część I, II, III, IV, V, VI – odpowiednio w GEODECIE 9/98, 11/98, 2/99, 4/99, 5/99, 10/99]. Jest to dokument opracowany pod kierownictwem prof. Petera Dale’a przez grupę ekspertów zajmujących się (pod egidą Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ) sprawami administrowania gruntami. Wybrane fragmenty pochodzą z rozdziału „Zagadnienia instytucjonalne”.

Polityka gospodarowania gruntami

Gospodarowanie gruntami wiąże się z wykonywaniem zasadniczych decyzji politycznych dotyczących rodzaju i zakresu inwestycji w grunty. Obejmuje więc rutynowe decyzje podejmowane codziennie przez geodetów, taksatorów czy osoby prowadzące prawne rejestry gruntów. Z perspektywy instytucjonalnej gospodarowanie gruntami obejmuje formułowanie zasad polityki dotyczącej gruntów, ramy prawne, gospodarowanie zasobami, rozwiązania w zakresie administrowania gruntami oraz zarządzanie informacjami o terenie. Obejmuje to inicjatywy zarówno państwowe, jak i prywatne.

Polityka dotycząca gruntów to całokształt złożonych wskazówek i zaleceń społeczno-gospodarczych i prawnych, regulujących przeznaczenie terenów i korzyści odnoszone z ich użytkowania. Trzeba należycie wyważać propozycje pomiędzy eksploatacją, użytkowaniem i ochroną gruntów jako zasobem, aby osiągnąć niezbędny poziom zrównoważonego rozwoju, umożliwiający przetrwanie ludzkości. Z tego właśnie powodu ideologie polityczne koncentrują się na polityce dotyczącej gruntów oraz na procesie administrowania terenami. Rozwinęły się więc różne podejścia do administrowania terenami. Ogromne różnice występują nawet pomiędzy krajami o roz-

winiętej gospodarce rynkowej, zwłaszcza jeśli chodzi o rozwiązania instytucjonalne. Różnią się bardzo role odgrywane przez sektory publiczny i prywatny, a także sposoby organizowania i zarządzania sektorem publicznym.

Działalność w zakresie administrowania gruntami

Administrowanie gruntami wiąże się z funkcjami dotyczącymi rozwoju i użytkowania gruntów, uzyskiwania dochodu z gruntów (poprzez sprzedaż, dzierżawę, podatki etc.) oraz rozstrzygania konfliktów powstających na tle własności i użytkowania ziemi. Dotyczy to zarówno gruntów prywatnych, jak i publicznych. Obejmuje to: rozstrzyganie sporów; pomiary gruntów; ewidencje gruntów; wycenę i oszacowywanie gruntów; kontrolę wykorzystania gruntów i zarządzanie; gospodarowanie infrastrukturą i urządzeniami użyteczności publicznej. Administrowanie gruntami jest procesem ewidencjonowania i prowadzenia dystrybucji informacji o własności, wartości oraz przeznaczeniu gruntów i związanych z nimi zasobów. Takie działania obejmują określenia czy też sądowe stwierdzenia praw lub innych atrybutów gruntu, pomiary i opisy gruntów, szczegółową dokumentację oraz dostarczanie odpowiednich informacji wspierających obrót ziemią.

Zarządzanie informacjami o gruntach

Gospodarowanie gruntami musi się opierać na wiedzy. Informacje dotyczące gruntów są ważnym i kosztownym zasobem, który trzeba skutecznie wykorzystywać, by odnieść z nich jak największe korzyści. Zarządzanie informacjami o gruntach obejmuje: ■ określanie potrzeb państwa i społeczeństwa w zakresie informacji o gruntach; ■ badanie, w jaki sposób informacje są faktycznie wykorzystywane przy podejmowaniu decyzji, w jaki sposób informacje przepływają

Odbiorniki GPS

**DASSAULT
SERCEL NP**
NAVIGATION POSITIONING

Seria SCORPIO 6000

- ◆ odbiorniki jedno- i dwuczęstotliwościowe
- ◆ systemy do pomiarów w czasie rzeczywistym (zasięg do 40 km)
- ◆ dokładność $\pm(5\text{mm}+1\text{ppm})$
- ◆ łatwa rozbudowa systemu

TOPCON

TOPCON GP-SX1

- ◆ jednoczęstotliwościowy 12 kanałowy odbiornik GPS
- ◆ dokładność $\pm(5\text{mm} + 1 \text{ppm})$
- ◆ prosta obsługa
- ◆ waga poniżej 1 kg
- ◆ wodoszczelność IPX-6
- ◆ dostępny także w wersji RTK

MOŻLIWOŚĆ
POKAZU U KLIENTA

T.P.I. sp. z o.o.

01-229 WARSZAWA, ul. Wolska 69
tel/fax: (0-22) 632 91 40
<http://www.topcon.com.pl>

Pełne szkolenie, sprzedaż ratalna.

Serwis gwarancyjny i pogwarancyjny.

od jednego ich producenta lub użytkownika do innych oraz jakie przeszkody napotyka taki przepływ; ■ opracowywanie zasad polityki określania priorytetów, przydzielania niezbędnych środków, wyznaczania zakresu odpowiedzialności za działania oraz ustanawiania norm pracy i metod kontrolowania ich przestrzegania; ■ ulepszanie istniejących już systemów informacji o terenie lub wprowadzanie nowych; ■ ocenianie i projektowanie nowych narzędzi i technik; ■ zapewnianie przestrzegania prywatności i bezpieczeństwa danych. Międzynarodowa Federacja Geodetów (FIG) zdefiniowała system informacji o terenie (SIT) jako narzędzie służące do podejmowania decyzji prawnych, administracyjnych i gospodarczych oraz jako pomoc w planowaniu i rozwoju. System informacji o terenie składa się z jednej strony z bazy danych zawierającej zidentyfikowane przestrzennie dane dotyczące gruntów dla określonego obszaru, z drugiej zaś z procedur i technik systematycznego gromadzenia, aktualizowania, przetwarzania i prowadzenia dystrybucji danych. Podstawą systemu informacji o terenie jest jednolity system odniesień przestrzennych, upraszczający także łączenie danych systemu z danymi zawartymi w innych systemach.

Systemy informacji o gruntach obejmują zasoby ludzkie i techniczne, które wraz z odpowiednimi procedurami organizacyjnymi stosuje się do gromadzenia, przechowywania, odzyskiwania rozpowszechniania i wykorzystywania informacji dotyczących gruntów. Mogą się one koncentrować na informacjach ekologicznych, dotyczących infrastruktury, katastralnych lub społeczno-gospodarczych. Mogą być zaprojektowane tak, by służyły do wykonywania jednej zasadniczej funkcji lub wielu funkcji.

Organizacja i zarządzanie

Rządy muszą odgrywać główną rolę w formułowaniu zasad polityki dotyczącej gruntów i zasad dotyczących systemów administrowania gruntami oraz w stanowieniu w tej dziedzinie prawa. Działając w takim zakresie rządy muszą się zajmować wieloma zagadnieniami, takimi jak: ■ koordynacja międzyresortowa; ■ centralizacja i decentralizacja; ■ status biur ewidencyjnych; ■ rola sektorów publicznego i prywatnego; ■ mechanizmy zapewniające zaspokajanie potrzeb użytkowników; ■ zarządzanie danymi katastralnymi; ■ zarządzanie organizacjami katastralnymi; ■ zarządzanie zasobami ludzkimi; ■ badania; ■ edukacja i szkolenie; ■ konsultacje i pomoc techniczna; ■ współpraca międzynarodowa.

Koordynacja międzyresortowa

Każdy rząd powierza realizację polityki dotyczącej gospodarki gruntami swym ministerstwom i departamentom albo innym organom rządowym. Dodatkowo rząd może korzystać ze wsparcia ze strony sektora prywatnego. Struktura większości rządów obejmuje gabinet albo centralne ciało decyzyjne oraz ministerstwa. Ponieważ polityka dotycząca gospodarki gruntami wiąże się z zagadnieniami społecznymi, gospodarczymi i prawnymi, jej realizacją może być zainteresowane kilka ministerstw. W wielu krajach znajdujących się w fazie przekształceń kanały komunikacji są słabe. To samo dotyczy współpracy różnych ministerstw. Rzadko kiedy rządy realizują zintegrowaną politykę w stosunku do gospodarki gruntami lub zarządzania informacjami o gruntach. Często brakuje wytycznych, np. co do traktowania praw autorskich i własności danych, co do polityki cenowej albo co do tego, kto może mieć dostęp do rządowych zbiorów danych. Często każde ministerstwo przyjmuje swe własne reguły.

W rozwiniętych gospodarkach rynkowych występuje zwykle jeden organ rządowy ponoszący główny ciężar odpowiedzialności za administrowanie gruntami. W krajach znajdujących się w fazie przekształceń występują często dwa takie organy. Jeden z nich zajmuje się rolnictwem i wsią, drugi zaś sprawami miast, budownictwa i roz-

Główny Urząd Geodezji i Kartografii

poszukuje kandydata na stanowisko

Głównego specjalisty w Departamencie Geodezji

Główne obowiązki:

- wykonywanie i aktualizacja mapy zasadniczej,
- nadawanie uprawnień zawodowych w dziedzinie geodezji i kartografii.

W szczególności do zakresu działania należy:

- programowanie, planowanie i realizacja robót geodezyjnych oraz prac legislacyjnych związanych z wykonywaniem mapy zasadniczej,
- dokonywanie wstępnej wyceny planowanych robót geodezyjnych i określania potrzeb w zakresie środków budżetowych,
- opiniowanie i uzgadnianie projektów technicznych oraz warunków technicznych,
- organizowanie przetargów, udzielanie zamówień publicznych i zawieranie umów cywilnoprawnych na wykonanie mapy zasadniczej,
- przeprowadzanie komisyjnych odbiorów zakończonych robót,
- wnioskowanie o nadanie uprawnień zawodowych, w tym przygotowywanie świadectw i projektów decyzji odmawiających nadania uprawnień,
- rozpatrywanie i odpowiadanie na listy, wnioski, skargi i zażalenia instytucji i osób fizycznych,
- utrzymywanie kontaktów roboczych z branżowymi organizacjami zawodowymi,
- opracowywanie planów pracy i szkolenia kadr.

Wymagania konieczne:

- wykształcenie wyższe geodezyjne,
- minimum 7 lat praktyki zawodowej,
- znajomość przepisów prawnych dotyczących spraw związanych z zakresem działania na tym stanowisku (w szczególności: prawa geodezyjnego i kartograficznego, ustawy o zamówieniach publicznych),
- bierna znajomość języka angielskiego,
- umiejętność obsługi komputera w środowisku Windows,
- zdolność analitycznego myślenia.

Wymagania pożądane:

- uprawnienia zawodowe do wykonywania samodzielnych funkcji w geodezji i kartografii,
- staż pracy w bezpośrednim wykonawstwie geodezyjnym dla mapy zasadniczej,
- staż pracy w obsłudze komputera dla celów produkcji geodezyjnej lub kartograficznej

GUGiK poszukuje również kandydatów na następujące stanowiska:

- specjalista w Departamencie Geodezji,
- główny specjalista w Departamencie Katastru Nieruchomości,
- inspektor w Departamencie Katastru Nieruchomości,
- specjalista w Zespole Informacji i Informatyki,
- specjalista i starszy specjalista w Biurze Prawnym, Organizacji i Kadr.

Informacje na temat wymagań stawianych kandydatom dostępne są w Biuletynie Służby Cywilnej, w Internecie <http://www.usc.gov.pl> lub bezpośrednio pod adresem:

GUGiK, Biuro Prawne Organizacji i Kadr
00-926 Warszawa, ul. Wspólna 2
tel. (0 22) 661-84-04

woju. Współpraca tych organów zależy bardziej od pracujących w nich osób niż od przyjętych kierunków polityki. Prowadzenie systemu administrowania gruntami powinno być nadzorowane przez jeden departament lub ministerstwo. Wyznaczenie jednego organu, który odpowiadałby za formułowanie zasad polityki i całościowe nadzorowanie systemów administrowania gruntami, jest często zagadnieniem kontrowersyjnym, gdyż kontrolowanie informacji daje w pewnym stopniu władzę tym, którzy zarządzają systemem.

Wiodące agencje mają często swe własne priorytety i przywiązują mniejszą wagę do potrzeb innych zainteresowanych stron. Prawnicy mogą na przykład dawać pierwszeństwo zagadnieniu przenoszenia tytułu prawnego do gruntów i innym kwestiom prawnym, podczas gdy geodetów interesuje bardziej dokładność pomiarów granic nieruchomości niż koszty i terminy wykonywania takich pomiarów. Organy podatkowe interesują się bardziej wartością niż przeznaczeniem gruntów, podczas gdy regionalnych planistów interesują bardziej ogólne tendencje niż szczegółowe dane o poszczególnych nieruchomościach. Specjaliści od rolnictwa przywiązują większą wagę do obszarów wiejskich, podczas gdy miejscy planiści do środowiska miejskiego. Dlatego jest ważną sprawą, by przedsięwziąć dokładne badanie potrzeb użytkowników i ich priorytetów.

W krajach znajdujących się w fazie przekształceń systemami kieruje się z centrum, nie zaś we współpracy ze społecznościami. Osoby zajmujące się katastem nie są przyzwyczajone do reagowania na potrzeby użytkowników, zwłaszcza osób prywatnych. Wiodący organ musi być neutralny i uwzględniać w wyważony sposób potrzeby wszystkich stron. Choć pojedyncza organizacja ma takie właśnie zalety, w wielu krajach działają systemy dualistyczne, obejmujące kataster ewidencjonujący granice nieruchomości i dane dla organów podatkowych oraz odrębny system rejestracji prawnej, prowadzony przez prawników. Takie rozwiązanie może prowadzić do dublowania pracy, powodować dodatkowe koszty, prowadzić do niespójności, tym samym zaś do niedokładności danych. Może też prowadzić do zamieszania wynikającego z podejmowania błędnych decyzji.

W praktyce rozwój krajowych systemów informacji o terenie zależy często bardziej od osobowości pracujących nad nim osób niż od obiektywnej oceny prowadzącej do wybrania najlepszych rozwiązań instytucjonalnych. W zasadzie jednak wybrana organizacja, która ma kierować systemami administrowania gruntami, musi być w stanie: ■ zaspokajać potrzeby wszystkich użytkowników zarówno z sektora publicznego, jak i prywatnego, nie faworyzując żadnej z tych kategorii; ■ rozwijać politykę zarządzania informacjami o terenie zgodnie z polityką rządu; ■ ustalać i kontrolować przestrzeganie norm technicznych, zwłaszcza w zakresie pozyskiwania danych, w tym standardów dotyczących pomiarów polowych, przetwarzania i wymiany danych; ■ zapewnić „metodologiczną pomoc”, aby umożliwić dobre rozumienie wszystkich procedur oraz określanie możliwości wprowadzania ulepszeń; ■ wydawać zalecenia co do poprawy skuteczności całej procedury administrowania gruntami w świetle zmieniających się okoliczności; ■ zalecać zmiany prawne, jeśli mogą one wpłynąć dodatnio na świadczone usługi; ■ archiwizować dane związane z perspektywnymi interesami kraju; ■ podejmować prace produkcyjne tam, gdzie w interesie kraju leży wykonanie takich prac przez rząd, np. gdy w grę wchodzi kwestie militarne; ■ zajmować się zagadnieniami prywatności i poufności danych, aby chronić interesy osób prywatnych; ■ określać prawną odpowiedzialność podmiotów sektora publicznego i prywatnego dostarczających dane, aby zapewnić gwarantowanie tytułu prawnego do gruntów.

Jeśli już podejmuje się takie działania, powierzenie funkcji organu prowadzącego danemu ministerstwu lub instytucji jest decyzją polityczną. Jednym ze sposobów zapewnienia bliższej współpracy jest

powołanie rady koordynacyjnej do spraw administrowania gruntami. Taka rada zapewni koordynację administrowania gruntami i środowiskiem, a także opracowuje polityczne zasady postępowania z danymi dotyczącymi gruntów, tak aby dane te można było wykorzystywać jako wspólne krajowe zasoby. Ze względu na istnienie związku między informacją a władzą rada koordynacyjna do spraw administrowania gruntami powinna mieć w rządzie silną pozycję. Rada koordynacyjna powinna się konsultować z przedstawicielami instytucji quasi-rządowych, takich jak instytucje użyteczności publicznej, oraz z organami władz lokalnych i z sektorem prywatnym. Rada koordynacyjna może powołać grupę wsparcia technicznego, aby zapewnić pomoc techniczną w zakresie koordynowania informacji przestrzennych. Taka grupa opracowywałaby na przykład standardy techniczne wymiany danych.

Centralizacja i decentralizacja

Administrowanie gruntami powinno podlegać nadzorowi jednego, wskazanego powyżej organu, zwanego agencją wiodącą. Takie rozwiązanie gwarantuje możliwie najlepszą koordynację działań różnych uczestników systemu.

Szczegółowe działania administracyjne mogą być centralizowane lub decentralizowane, w zależności od wielkości kraju i charakteru łączności. Cała bieżąca praca może być wykonywana na szczeblu centralnym albo może zostać delegowana na poziom organów lokalnych lub przekazywana do sektora prywatnego.

Agencja wiodąca powinna ustalać i kontrolować przestrzeganie norm oraz dbać o interesy ogólnokrajowe. Centralizacja może prowadzić do ekonomizacji procedur administracyjnych, do standaryzacji dokumentów oraz wymiany informacji pomiędzy użytkownikami. W dużych i silnych systemach, przy zastosowaniu masowych technik produkcyjnych, liczy się ekonomiczna skala przedsięwzięcia. Decentralizacja ma inne zalety. Z politycznego punktu widzenia zbliżenie rządu do ludzi poprzez decentralizację przedstawia się atrakcyjnie. Z praktycznego punktu widzenia umieszczenie biur ds. administracji gruntów na poziomie rejonu czy rządu lokalnego zapewnia większą dokładność i efektywność. Jeśli biura są bardzo odległe od terenów, o których posiadają dane, właściciele gruntów nie będą ich odwiedzać. Będzie się więc przenosić prawa do gruntów bez powiadamiania organów administrujących gruntami.

Właściciele gruntów powinni czuć, że biuro służy bardziej im niż rządowym biurom urzędującym w odległym mieście. Decentralizacja powinna pozwolić na przyspieszenie procesu zarządzania gruntami, a także sprawić, że system będzie bardziej odpowiadał potrzebom społeczności lokalnych. Im większy jest jednak stopień decentralizacji, tym większa potrzeba dobrej łączności pomiędzy biurami terenowymi a centralą. Decentralizacja wymaga też lepszego zarządzania na wszystkich poziomach. Jeśli istnieje tylko jedno biuro centralne, trzeba zadbać o zaspokojenie potrzeb właścicieli odleglejszych miejsc, stwarzając im odpowiednie możliwości wyszukiwania i rejestrowania danych, pocztą i być może także telefonicznie.

Rola sektorów publicznego i prywatnego

Istnieją różne drogi organizowania administrowania gruntami i określenia statusu biur odpowiadających za wdrażanie i prowadzenie ewidencji. W Europie Zachodniej biura ewidencyjne podlegają na ogół rządowi centralnemu lub federalnemu. W wielu przypadkach kraje prowadzące odrębne prawne rejestry gruntów (KW) umieszczają je w lokalnych lub regionalnych sądach. Tam, gdzie kataster jest oddzielony od prawnego rejestru gruntów (KW), organizacja katastralna albo wchodzi w skład państwowego urzędu kartograficznego i geodezyjnego, albo stanowi odrębny organ.

W wielu krajach europejskich techniczna, organizacyjna i prawna integracja ewidencji gruntów dopiero się rozpoczyna, co dotyczy też nadawania właściwego statusu odpowiednim organizacjom. W wielu krajach przyznano lub rozważa się przyznanie takiej organizacji statusu zakładającego mniejsze związanie z rządem. Określa się to często jako przechodzenie od statusu organu do statusu agencji. Terminy „agencja” i „organ” mają jednak w różnych krajach różne znaczenia. Agencja ma zwykle odrębny zarząd i korzysta z większej niż organ swobody działania. Fakt gwarantowania przez rząd zawartości rejestrów, a także odpowiedzialność za zawarte w nich dane nie zależy jednak od statusu takiej organizacji, chyba że jest to określone przepisami prawa. Agencja może korzystać z możliwości rozwijania dodatkowych usług poza podstawowymi usługami w zakresie administrowania terenami. Może na przykład sprzedawać dane inwestorom, firmom budowlanym, bankom etc. Agencji rządowej lub organowi państwowemu, który konkuruje z sektorem prywatnym, trudno jest zachować neutralność i obiektywizm. Ważne jest więc, by rząd określił reguły działania takiej organizacji oraz wyznaczył działania należące do samej agencji i te, które powinno się zlecać podmiotom prywatnym.

Sektor publiczny może oferować swym klientom pełny zakres usług, obejmujący cały proces administrowania gruntami, od pomiaru granic, poprzez stwierdzenie praw i wycenę, do końcowej rejestracji. Może działać poprzez jeden zdecentralizowany organ katastralny z odrębnymi jednostkami administracyjnymi.

Choć za system katastralny musi w ostatecznym rozrachunku odpowiadać rząd, sektor prywatny może odgrywać ważną rolę we wdrażaniu polityki dotyczącej administrowania gruntami. Początkowe zestawienie rejestrów może zostać powierzone – na podstawie umowy – podmiotom sektora prywatnego. Można podzielić prace techniczne od podstawowych opracowań kartograficznych i wykonywania pomiarów osnowy geodezyjnej aż do pomiarów szczegółowych i ewidencji granic nieruchomości. W wielu krajach prywatni geodeci dokonują pomiarów w związku z podziałem gruntów lub z odtwarzaniem starych granic nieruchomości, podczas gdy prawnicy są zaangażowani w proces przenoszenia praw do gruntów. W krajach znajdujących się w fazie przekształceń rząd często nie dysponuje możliwościami wykonywania pełnych usług katastralnych, natomiast realizuje się politykę zachęcania do udziału w takich pracach sektora prywatnego.

Ponieważ dane katastralne wytworzone w sektorze prywatnym muszą wytrzymać próbę czasu, trzeba kontrolować ich jakość. Tam, gdzie taki obowiązek ciąży na podmiotach sektora prywatnego, musi działać silna organizacja zawodowa wymuszająca przestrzeganie norm jakości, wspomagana przez ubezpieczenie od odpowiedzialności zawodowej, tak że w przypadku błędów klienci otrzymują odszkodowanie. Jeśli rząd przyjmuje na siebie pełną odpowiedzialność za wiarygodność danych, należy sprawdzać pracę wykonywaną w sektorze prywatnym.

W wielu krajach firmy sektora prywatnego lub osoby prywatne muszą uzyskiwać licencje. Należy uregulować prawnie procedurę uzyskiwania licencji oraz określić parametry, w ramach których muszą się poruszać licencjonowane osoby i firmy. Alternatywnie można zastosować procedurę gwarancji jakości. Wszystkie firmy muszą wtedy zostać zarejestrowane jako jednostki gwarantujące jakość.

Sektory prywatny i rządowy mogą współpracować w formie realizowania wspólnych przedsięwzięć lub podejmowania się wykonywania prac przynoszących społeczeństwu korzyści społeczne i gospodarcze. Takie partnerstwo może obejmować pewien element ryzyka finansowego, a także zobowiązanie do korzystania z cennych zasobów. Należy odpowiednio dzielić zyski zarówno stosownie do wkładu każdej ze stron, jak i ponoszonego przez nie ryzyka. Rozłożenie

odpowiedzialności pomiędzy podmioty sektorów publicznego i prywatnego zależy ostatecznie od: ■ celów politycznych związanych z prywatyzacją; ■ wyodrębnienia prac prawnych i technicznych; ■ charakteru i tradycji danego systemu prawa; ■ dostępnych funduszy; ■ zagadnień dostępu do pewnych rodzajów danych i od potrzeby poszanowania prywatności; ■ od siły sektora prywatnego.

Podejmując decyzje co do statusu różnych elementów organizacji zajmującej się administrowaniem gruntami, należy uwzględnić: ■ zakres, w jakim organizacja powinna móc wpływać na własny dochód poprzez prowadzenie aktywnego marketingu swych usług oraz w jakim powinna móc się rozwijać; ■ zakres, w jakim organizacja powinna móc pożyczyc pieniądze na inwestycje na zwykłym rynku; ■ sposób, w jaki organizacja powinna wdrożyć niezależny system rachunkowości; ■ zagadnienie, czy organizacja powinna sama określać wynagrodzenie swych pracowników; ■ to, czy organizacja powinna być upoważniona do decydowania w sprawach swej wewnętrznej struktury organizacyjnej, tworzenia wydziałów, etc., oraz zakładania biur; ■ to, czy organizacja powinna mieć niezależny zarząd, czy też podlegać kontroli wykonywanej ze szczebla politycznego.

Cdn.

Użyte określenia i prezentowane w niniejszej publikacji materiały nie implikują wyrażenia jakiegokolwiek opinii Sekretariatu ONZ w sprawach dotyczących statusu prawnego państwa, obszaru, miasta lub powierzchni albo dotyczących jego władz, albo wyznaczenia jego granic. Tłumaczenie wykonano w GUGiK pod kierunkiem mgr. inż. Konrada Pirwitza (obecnie radcy prezesa GUGiK ds. integracji z Unią Europejską).

MOTOROLA

Radiotelefon SP-10

- dedykowany geodetom i podobnym użytkownikom
- nie wymaga przydziału częstotliwości
- prosty w obsłudze
- możliwość pracy z vox mikrofonem
- zasięg w otwartym terenie do 3 km

Radiotelefon SP10 został tak zaprojektowany aby zapewnić najwyższą wytrzymałość i niezawodność działania. przeszedł specjalnie opracowany w firmie Motorola test stymulujący intensywną codzienną eksploatację przez okres 5 lat.

Do zalet modelu SP10 należy możliwość korzystania z łączności radiowej automatycznie przy rejestracji w terenowym oddziale PAR.

W radiotelefonie SP10 wykorzystano najnowsze technologie łączności radiowej, co w połączeniu z jakością zapewnioną przez firmę Motorola daje prosty w obsłudze, o niewielkich gabarytach, lekki radiotelefon z bateriami łatwymi do ładowania.

PYRYLANDIA
 PROFESJONALNE SYSTEMY RADIOKOMUNIKACYJNE
 00-716 Warszawa, ul. Bartycka 20 tel./fax 651 00 69, 651 00 68